

коа година тлѣнны житницы, и да приѣготовля-
вашъ се за томъ свѣтъ; не е ли подобре да си на-
правишъ нетлѣнны житницы сосъ подаваніе милос-
тыни на сиромасы, чи да соберешъ на своѣа трѣдѣ
сичкѣа плодъ въ тыа вѣчны житницы; не, не,
Всѣа трѣды моѣа, всѣа жита моѣа, и всѣа
блага моѣа соберѣ. Азъ, което ми е далъ
Богъ, не го давамъ никому (говори онъ), и ще ка-
жемъ сега на дѣшата си: Дѣше! имаша многа
блага, лежаща на лѣта мнѣга: Почи-
вай, иждѣ, пѣй, веселися.

Отъ тога се познава явно безѣмното упова-
ніе на тогога богатолѣбца: Понеже като собралъ
много богатство, надѣвалъ се чи ще живѣе и многѣ
години, като мѣ се умножило имѣніето, стрѣвало
мѣ се, чи мѣ са се умножили и дните. Споредъ то-
га онъ мислилъ като да е безсмертенъ. Азъ
рѣхъ во шбилѣи моемъ не подвижѣся
во вѣкъ. (псал. ѳд. ст. 3.) Тога упованіе, таа
надежда измамила юще отъ начала свѣта първаго
богатолѣбца праотца нашего Адама. Богъ повелѣлъ
на Адама и на Ева, да не падѣтъ отъ запрещеного
древо: защо въ който день падѣтъ отъ него ще умрѣтъ.
А дѣволъ го увѣщаваа за да престѣпатъ Божіата
заповѣдь, и ги увѣраваа какъ нема да умрѣтъ, но
ще бѣдатъ като богове. Они непослуша ли Бога, но по-
слушали дѣвола: Богъ имъ казалъ, де не падѣтъ, чи
ще умрѣтъ, а дѣволъ имъ казалъ, да падѣтъ да се
небоатъ нема да умрѣтъ: не умрете. Адамъ